

IN MEMORIAM

DUŠAN PODGORNIK (1956–2010)

Novica o smrtni nesreči našega dolgoletnega oblikovalca Dušana Podgornika je pretresla člane uredništva Založbe Annales, pa tudi vse druge, ki so ga poznali. Dušan je bil akademski slikar, grafik, fotograf in oblikovalec, ki se je v zadnjem času intenzivno predajal potapljanju, pri katerem je na koncu sklenil svojo ustvarjalno in plodno življenjsko pot, potem ko je reševal tovariša.

Po diplomi leta 1980 na oddelku za grafiko na beograjski Akademiji uporabnih umetnosti je sodeloval na več samostojnih in skupinskih razstavah, še posebej pa velja opozoriti na odmevno razstavo Grafika v Sloveniji po letu 1945 v koprski galeriji Meduza. Bil je zelo po-

*Z Dušanom na terenu; Berlina pri Saležu (Hr), 2006
(foto D. Darovec).*

nosen, da so njegova dela uvrstili v zbirko dunajske Albertine. Leta 2004 je skupaj s sodelavci Pomorskega muzeja dobil Valvasorjevo priznanje za Ulični muzej v Izoli, oblikoval je tudi številne druge razstave za Pokrajinski muzej Koper, Narodno in univerzitetno knjižnico, Škocjanske jame idr. Mi smo ga poznali predvsem kot odličnega fotografa in grafičnega oblikovalca in prav zaradi tega dela njegove plodne ustvarjalne osebnosti smo začeli pred leti sodelovati. Živo nama je ostal v spominu dan, ko smo leta 1990 začeli sodelovati pri snovanju revije Annales. Ko smo se v okviru uredništva sestali, da nam predstavi zaščitni znak revije, je vse prisotne presenetil z miško, ki je čepela na vrhu stiliziranih črk AN. Na vprašanje, zakaj miška, se je izrazil nekako takole: "Zato, da se ustaviš in vprašaš, zakaj miška, in potem je na delu domišljija". Še danes ima miška na logotipu založbe isto vlogo. Temu prvemu srečanju je sledilo skoraj dvajsetletno sodelovanje, ki je obrodilo številne publikacije. Dušan je bil zanesljiv sodelavec, pa tudi trd pogajalec, ko je branil svoja načela, in tako dal našim publikacijam neizbrisen pečat. Nedvomno gre tudi njemu zasluga, da je Založba Annales leta 2005 dobila priznanje Prometej znanosti za odličnost v komuniciranju znanosti.

Na spletu lahko zasledimo številne zadetke, ki pričajo o njegovi raznovrstni dejavnosti. Zapis ob njegovi razstavi Podobe časa, v kateri je med drugim na ogled postavil svojega sina Tadeja, o katerem je vedno pripovedoval s posebno skrbjo in zanosom, pa zgovorno pričča o njegovem odnosu do umetniške fotografije in sveta: "Biti dober poslušalec in se znati tudi ustaviti, tako kot fotografski zapis ustavi trenutek in ga odvzame svetu minljivosti, je privilegij, ki si ga lahko kadarkoli privoščimo. Če ima ta zapis sposobnost, da se tudi koga dotakne, mu je s tem ponujeno življenje ... Ti zapisi so namenjeni našemu srcu in jih delimo s sobivajočimi na drug, neviden in zato še bolj dragocen način. Tudi srce ima zaklopko, prav tako kot kamera. Vase sprejema nevidne slike in jih čuva. Vrača se k njim znova in znova, da lahko živi. Včasih jih komu pokaže in jih je pripravljeno deliti. Takrat slike oživijo in so srečne. To se redko dogaja in je velika skrivnost. Tako naj tudi ostane." Dušanova tragična nesreča je grobo ustavila trenutek; s številnimi deli, ki so ostala za njim, pa se je sam že pred tem povzpел nad svet minljivosti.

Bil je karizmatičen človek, popotnik in nemiren duh, ki je vse življenje iskal varen pristan. Po dolgem popotovanju po Indiji je na koncu našel svoj mir na dnu morja.

Njemu v spomin posvečamo to številko, ki jo krasi njegova fotografija s skupnega terenskega potepanja po Istri.

*Darko Darovec
Vida Rožac Darovec*